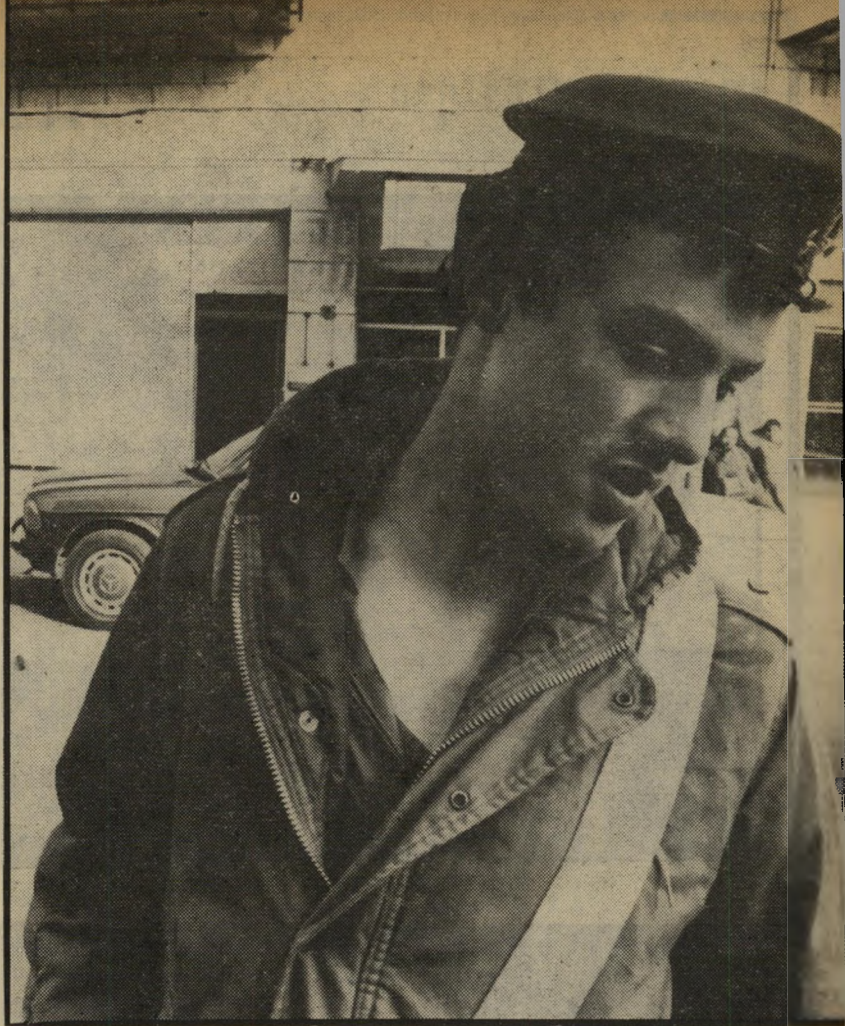

רמאללה הכבוד האבוד של הצנחנים

צריכים להיעשות, אז כל מה שאני עושה להם בחזרה מגיע להם." אני מסתכלת בילד וחושבת לעצמי: איך זה יכול להיות שהוא בטוח כל-כך במעשיו, שהוא אינו עושה רגע "חושבים" אני שואלת: גם כשאתה יורה בנשים ובילדים אתה חושב שאתה עושה מה שמגיע להם?

לגאווה יחידה, כאותם שבמיצעדי יום-העצמאות היו מעלים דימעה בעין, שלר-שה צנחנים מהיחידה המפורסמת שהשי-תתפה במיצע אנטבה, שצנחה במיתלה, הכנים הכי-מוצלחים מתגייסים לצנחנים. חברי-צנחן נחשב כשיא ההצלחה לבנות. כעת הם יושבים בכיכר של רמאללה, העוין דרוך, והעיניים עוקבות אחרי כל

גאווה היחידה

מאיר שריקי מברא-שבע, חייל בחיל-הצנחנים, טוען כי נוח לו יותר לטפל בערבים מאשר ביהודים. הוא טבור כי זו הדרך הנכונה. הוא מוכן ללכת עד הסוף, ואפילו להתהרג על הדרך הזאת.

בדרך חזרה לתל-אביב אנחנו שומי עים ברדיו מפי הכתב אריה גוס שהשביתה ברמאללה נכשלה, והחיים התי נהלו כתיקנם.

השעה שמונה בערב. במשך יום שלם עשינו באל-בירה וברמאללה. דיווחו של גוס איננו נכון. איוה עניין יש לכתב הרדיו למסור דיווח כוזב?

החנייות ברמאללה ובאל-בירה היו נעור לות על מנעול וברית. אותן שהיו פתוחות נפתחו על ידי חיילי צה"ל — עלידי חיתוך המנעול והברית. לקראת שעות אחרי הצהריים נפתחו כמה חנויות בכיכר הר מרכזית של רמאללה בכוח עלידי החיי לים. שפרצו את המנעולים או אילצו את הבעלים לפתחן. ריימונה טאויל, העיתונאית מרמאללה.

„עד הסוף המור!“ צעירים פלסטיניים שי-מוכנים למות בהפגנות ואינם פוחדים מהצבא. רבים אומרים באי לבקר את חבריהם שהדרוזים בורמתי-הגולן גרמו להם להתמיד בשביתות ובהפ-הפצועים, טוענים כי יפגינו עד הסוף המור. הם מכריזים שהם גנות. „אם הדרוזים לא נשברו, גם אנחנו לא נשברו.“

תנועה חשודה. צבא-ההגנה-לישראל מתפ-קד כאן כצבא-הכיבוש-לישראל. מאיר שריקי מברא-שבע עושה סיבוב. אנחנו באות לקראתו. הוא מתיך חיוך של ילד. בקושי צימח לו זקן. אני שואלת אותו: „איך אתה מרגיש ברמאללה?“ והוא עונה: „בתור חייל או בתור בן-אדם?“ „בתור חייל“, אני אומרת. „תראי, באתי לפני יומיים מימית. שם הייתי יותר מוגבל, הייתי צריך להתנהג עם יהודים כאילו הם אויבי. חוץ מזה שהפיגוי נוגד את הדיעות הפוליטיות שלי. פה זה סיפור אחר. פה מדובר בערבים. באוייב. הערבים עושים פה דברים שלא

„תראי, קיבלנו הוראה לא לירות. רק אם אנחנו בסכנת-חיים.“ „נאמר שמצמידים אותי לאינו פינה, וגם אז יש לירות רק ברגליים. אם אני מוקף ערבים מכל צד, אני רשאי לפתוח באש שלא במטרה להרוג.“

בבית-החולים של רמאללה שוכבים פצוי עים שנורו בידי חיילי צה"ל. הוא לא שמע עליהם. עוד לא יצא לו לירות בבני-אדם. הוא נמצא ברמאללה רק יו-מיים. אחרי-כך אני שואלת אותו איך הוא מרגיש בבן-אדם, כשהוא מסתובב בכיכר של רמאללה, כשהוא חובש כובע-צנחנים

כדור אחד הצעירים שנפצעו על-ידי חיילי צה"ל זוכה לעי-רוד מבן מישפחתו. טוען כי ישוב להפגין.